

ved at sætte „enkelte Personer“, men en strengere Begrændsning kan ikke gives; thi at sætte Antallet til 2 eller 3 eller 10 vilde dog være besynderligt, især da det Samme ikke er fastsat for Politimandens Vedkommende. Den ærede Ordfører hittede ogsaa, at det ikke kunde anses fornødent at give den Anklagede en Bemærkning som den, vi vilde give ham ved vort Forslag, fordi de Omkringstaaende vilde være villige til at tjene ham med deres Vidnesbyrd, men i den Henseende har jeg en anden Mening; jeg troer ikke, at de Omkringstaaende vilde være villige dertil. Ja, hvis man paa Stedet forlangte disse Oplysninger, saa vilde Ingen, som har Sandheden kjær, undslaae sig for at give dem; men at kaldes op paa Politikamret, at underkastes Forhør og at spille Tid, det troer jeg ikke, at ret Mange vilde inblade sig paa; man seer jo saa ofte, at Folk trække sig tilbage for ikke at blive indviklede i saadanne Sager, og jeg kan derfor ikke troe Andet, end at ligesom Politiet skal have den omhandlede Tilladelse, saaledes maa denne endnu mere gives den Anklagede. Den ærede Ordfører hittede, saavidt jeg mindes, ved anden Behandling, at en Forøgelse af Vidnerne vilde være særdeles gavnlig med Hensyn til den nyere Rettsordning; men her er jo netop tilfaldet en saadan Forøgelse, og det kan dog ikke være den ærede Ordførers Mening, at den blot skal tilveiebringes for den ene Part, men ikke for den anden. Denne Forøgelse troer jeg vil være særdeles gavnlig, den vil kunne støttes ved det Forslag, vi her have tilladt os at stille, og jeg mener derfor, at det ikke blot maa være Politimanden, men ogsaa den Anholdte tilladt at tilveiebringe de Oplysninger, som kunne faaes ved under saadan Tumult, Opløb eller hvad man vil kalde det, at fordrø opgivet Navn og Bopæl paa Forskjellige af de Tilstedeværende; det vil ikke let kunne afftedkomme Ulempe eller Uorden, idet vi have søgt at regulere den Tilladelse, som vi stræbe at give den Anholdte, ved at lægge det i vedkommende Politimesters Haand at fordrø den Opgivelse af de Vedkommende, som han paapeger. Jeg troer, at det vil være i Almindeligheds Interesse, lige saavel at skjærme den Anholdte som Anholde-

ren; den, som bliver bestyldt for Noget — og i Anholdelsen alene ligger en Bestyldning — maa man ikke undbrage den Bestyldning og Støtte, som kan gives hans Sag; og som man her har søgt at skaffe den, der anholder ham. — Jeg hørte ikke, at den høitærede Minister under forrige Behandling udtalte sig med Hensyn til den Anholdning af et saadant Forslag, hvormed jeg da fremkom, og da Udvalget ikke har haft nogen Konference med den ærede Minister, kan jeg ikke have nogen Mening om, hvorledes han stiller sig dertil; men jeg kan ikke Andet end udtale den Forventning, at han ikke vil have nogen stærk Indvending at gjøre derimod. — Angaaende det Forslag, der af 15 ærede Medlemmer er stillet under Nr. 25, skal jeg ikke her hittede Noget; thi min Betragtning af det paagjældende Spørgsmaal er bekjendt nok, og da den, der staaer i Spidsen for de ærede 15 Herrer, har opgivet Forslaget, ville maaskee de Øvrige gjøre det Samme, hvorfor det vilde være spildt, at sige Noget derom.

C. B. Nimestad: Jeg troer, det vil anerkjendes saagodtsom fra alle Sider, at det Forslag, der til § 13 er stillet af tre Medlemmer af Udvalget, er human, og at det er billigt, at man ikke undbrager den Anholdte det Middel til at faae sin Sag klar, som ligger deri, at han kan blive bekjendt med Navnet paa de af de tilstedeværende Personer, som han vil, og som han i fornødent Fald kan føre som Vidner for sig. Jeg synes heller ikke, at man fra denne Side har gjort nogen Indvending derimod. De Indvendinger, som ere fremførte, ere rettede mod Forslagets Affattelse, men jeg troer dog, at den ærede Ordfører tilfids vil indrømme, at dersom der ingen andre Indvendinger er end dem mod Affattelsen, saa kan det høie Thing meget gjerne vedtage Forslaget. Der er herimod for det Første blevet sagt: „Hvad hjælper det den Anholdte, at han kan forlange dette?“ Det synes saaledes, at den ærede Ordfører har opfattet Ordene „kan forlange“ som eenstydende med „kan bede“, men dette gaaer ikke an. Efter dansk Sprogbrug bethyder „kan forlange“: „Ret til at forlange“; naar det f. Ex. hedder: „Man kan forlange Appel“, da bethyder det ei, at man